

Frați de Cruce

de Liviu Lucaci

Piesă de teatru în trei tablouri

motto: "trăim din morți",

Marc, libert roman

Personaje:

VERA, 23 de ani

LUCA, 30 de ani

Decorul

Acțiunea se desfășoară în mansarda casei vechi a familiei **VEREI**. O mansardă mare și neîngrijită, plină de obiecte vechi adunate de-a valma de-a lungul anilor. Se vede că nu a mai fost locuită demult și totuși nu e plină de praf și mizerie. O canapea roasă, poate extensibilă, scaune, un dulap mare de haine cu oglindă pe ușă, un manechin de lemn cu uniforma colonelului, lăzi cu vechituri. Peste toate obiectele sunt întinse pânze albe, pe care **VERA** le scoate pe rând.

Intră **VERA** și **LUCA**, pe întuneric, urcând scara de lemn a casei, scară care nu se vede. E seara de Sf. Marie și apoi noaptea, vara.

Tabloul I

VERA Atenție la scară.

LUCA E întuneric, Vera. O să-mi rup gâtul pe trepte.

VERA (*bucuroasă că îl aduce aici pe LUCA, jucăușă*) Nu te mai văicări. Așteaptă acolo. Nu e bec..., sau e ars, mmm..., habar n-am. O să aprind o lumânare sau o lampă, (*mormăie*) când o s-o gădesc. (*Cotrobăie prin întuneric, răstoarnă obiecte mici care cad cu zgomot pe podea.*) Ah!

LUCA Ce s-a întâmplat?

VERA M-am înțepat, din cauza ta. În sfârșit. (*Aprinde o lumânare sau un sfeșnic.*) Uite (*mândră*).

LUCA (*încearcă să ghicească ceva în semibeznă*) Unde suntem?

VERA Privește, Luca, ascunzătoarea mea secretă. Aici fugeam când eram mică și mama mă scăpa din ochi. Sus, la cucurigu, deasupra tuturor. Aici mă simțeam cel mai bine. (*Se întinde pe podea, cu urechea lipită de dușumea.*)

LUCA Ce faci?

VERA De aici urmăream, prin despărțiturile dușumelei, mișcările celor din casă. Le ascultam respirațiile greoaie din timpul siestei, le pândeam șoaptele, le ghiceam secretele. (*Arată în jur*) Când o casă se învechește, iar asta are peste o sută de ani, și adună în ea peste trei generații de morți, fii sigur că acolo sunt multe de aflat. Am venit să împart cu tine locul acesta, înainte de nunta noastră. Nu te holba la mine ca un broscoi. Ca să știi cu cine te-ai legat la cap și să nu te plângi mai târziu.

LUCA Ce de lucruri adunate de-a valma. Parcă-i un depozit de vechituri.

VERA Ai grijă pe ce pui mâna. Toate se fărâmă la prima atingere. Chiar și scândurile sunt nesigure, după atâta vreme. Ai mei n-au avut bani și nu s-au gândit la consolidare. De fapt, mama s-a împotrivit mereu unui asemenea proiect. Stai să deschid fereastra (*o deschide, în lateral; noi nu o vedem, doar efectul deschiderii ei e o fâșie îngustă de lumină*). E mai mult o lucarnă, nu intră cine știe ce lumină, dar ajută să vezi câte ceva.

LUCA Haine, scaune șchioape, pantofi.

VERA În pod trimiteau ai mei tot ce nu mai avea loc în casă. Le exilau aici, iar eu le recuperam, trăind cu ele o viață secretă. Stai unde vrei. Așează-te pe canapea sau trage-ți un scaun.

LUCA Vera, mă bucur că m-ai adus până aici, să-ți cunosc ascunzătoarea ta de când erai copil, însă de ce tocmai acum, cu trei zile înainte de cununie, când mai sunt atâtea lucruri de pus la punct? Trebuie să trimit invitațiile, să confirm rezervările la hotel, să plătesc biletele de avion și să semnez un munte de acte...

VERA Nu-ți bate capul, Luca, privește mai bine în jur. (*grăbită și cochetă, aleargă printre lucruri ca o zvârlugă*) Nu te uita la harababură. De ani de zile nimeni nu și-a bătut capul să repare ceva. Abajurul ăsta e de la o lampă pe care am primit-o când am împlinit 12 ani. Are pe el desenate personaje de desene animate, care aleargă când becul se încinge și căldura învârte abajurul. Iar pălăria asta o purtam la 14 ani, vara la mare, și mi-o zbură vântul pe plajă. Nu că e șic?

LUCA Ești frumoasă. Ți-e îți stă bine cu orice.

VERA Lingușitorule. (*Continuă să arate obiectele din pod*). Lada cu pantofi, colecțiile de ziare ale tatei, ramele pentru icoane...Ah, și ăsta e dulapul de haine cu rochițele mele de fată. (*Cu efuziune*). Sunt fericită că ne vom căsători, Luca! Ce spun? Sunt nebună de fericire. Hai, iubește-mă. Am atâta nevoie să mă simt iubită. Abia aștept momentul să mă poți mușca, strivi și umili cu forța ta de mascul în putere.

LUCA Ești nebună, Vera.

VERA Să mă sufoci legal cu pieptul tău de bărbat însurat, să mă apuci, să mă strângi, să mă violezi (*râde*).

LUCA Știi cât iubesc brațele astea, degetele albe neobișnuite cu munca, umerii delicați și fragili, care zac în pat până la prânz...

VERA (*se alintă*) Îmi place de tine când vorbești simandicos (*se strâmbă*). Sâni obraznici, fesele astea ce se cer pedepsite, pântecul ce așteaptă să fie străpuns...

LUCA Vera.

VERA Da, da. Ți-am insultat cumva spiritul tău de mic-burghez, orgoliul tău de nou-îmbogățit? Iartă-mă, proprietarule, scuză-mă, bogătașule. (*schimbă*) Te ador. Iartă toanele unei logodnice amețite de fericire. U-ha-ha-hop-la. (*Sare, zburdă*).

LUCA Mă amăgești, Vera. Îmi promiți de atâta vreme și mă duci cu vorba.

VERA De cât timp de cunoaștem? Trei luni dejaaaa și...nimic. E crud și neverosimil, nu-i așa? Știu, iubitule, așa ceva nu se mai face în ziua de astăzi, poate tocmai de aia țin să se întâmple. Educația proastă a mamei: niciodată înainte de nuntă.

LUCA Uneori cred că îți bați joc de mine.

VERA Îmi place cum ești.

LUCA (*atent, bănuitor*) Cum?

VERA Tăcut, rezervat, bănuitor. (*Pauză*) Iar eu ușuratică, vorbăreață, superficială. (*Pauză; îl privește îndelung*) O să ne potrivim. (*Privește podul.*) Aici ședeam după-amiezele, cuibărită în fotoliu, și îmi învățam poeziile pentru școală (*cântă un cântec de copil*). Tot aici scriam și scrisorile pentru Moș Crăciun și confecționam figurine pentru pom din carton, pap și hârtie glasă. Aici a locuit și colonelul când s-a întors acasă.

LUCA Cine?

VERA Colonelul Șerea Dumitru, bunicul meu dinspre mamă. Ofițer în al doilea război mondial, Erou pe frontul antisovietic. Uite (**VERA scoate cu grijă din sertarul de jos al dulapului aflat în spate, și pe care nu prea îl vedem acum pentru că se află în porțiunea de întuneric a scenei, o cutiuță învelită în catifea roșie din care scoate încet o medalie mare pe care i-o arată lui LUCA; în final și-o atârnă de gât**). Decorat cu Ordinul Crucea de fier în prezența Mareșalului, condamnat apoi la muncă silnică pe viață în Siberia. S-a întors pe neașteptate când eu aveam 15 ani. Ai mei s-au trezit cu el la poartă, într-o duminică, murat de ploaie, slab ca o umbră, înfășurat într-o manta militară găurită, dar întreg. A lăsat cu gura căscată întreaga familie. Îl credeau mort, și pe bună dreptate. După 40 de ani în care nu a dat nici un semn?! Ai mei au înghițit gălușca și au trebuit să-l primească. Îți dai seama? Mortul în viață, strigoii întors la locurile natale. Și-a amenajat bârlogul în pod, unde a trăit câte zile a mai avut. Dormea pe canapeaua asta. Lui i-am dăruit lampa mea cu abajur, ca să-și lumineze bârlogul.

LUCA Ați fost apropiați?

VERA Îhî. Nu-i prea plăcea să vorbească despre ce se întâmplase cu el. Era ursuz și destul de bolnav. Suferise un atac cerebral sau o traumă, nu mai țin minte, care îl făcea să se bâlbâie și să stâlcească cuvintele. Îl dureau mereu oasele și avea vise rele. Ieșea rar. Mai tot timpul și-l petrecea pălăvrăgind cu camarazii săi de arme..., care și-au făcut și ei apariția în pod curând după întoarcerea sa.

LUCA (*uimit*) Camarazii colonelului? S-au întors și ei din exil odată cu el? Și locuiau cu toții aici?

VERA (*râde de neînțelegerea lui LUCA*) A, nu. Cei despre care-ți vorbesc muriseră de ceva vreme. Bunicul le găzduia spiritele, după propria mărturisire, după ce-și lăsaseră fiecare oasele dracu' știe pe unde (*cântă același cântec de copil*). Colonelul se jurase să le scrie amintirile, dictate de ei după moarte într-un soi de comunicare telepată pe care-ți făcea rău să o vezi. Ca urmare, măzgălea ziua întreagă în niște terfeloage ce trebuie să fie azvârlite pe undeva pe aici.

LUCA Sinistră poveste.

VERA Mă adora. Numai pe mine mă lăsa uneori să-i cotrobăi prin lucruri fără să bombăne. Îți plac uniformele?*(dezvelește un manechin)* Asta e a lui. Ținuta de paradă. Când pleca în oraș, urcam singură aici și o îmbrăcam. Cred că îmi vine și acum.*(Se dezbracă de bluză)*

LUCA Vera, trebuie să fie murdară.

VERA *(cochetă)* Te supără că mă dezbrac? Ce zici? *(se privește atentă în oglindă)* De fiecare dată când mă văd în oglindă îmbrăcată cu ea, mă iau fiorii. Din creștet până în tălpi, ca un curent electric. Parcă nu mai sunt eu. Uniforma lui de ofițer. Îmi vine bine. Stranie senzație. Parcă tragi pe tine o piele de mort.

LUCA Ești frumoasă îmbrăcată cu ea. Îți dă un aer ciudat. Vetust, și...fantastic.

VERA În ea mă simt...nu știu cum... absorbită ca de un vârtej, amețită...*(în șoaptă)*...strânsă în brațe de brațele reci și puternice ale tuturor ofițerilor morți în război. *(Se privește în oglinda mare a dulapului, suficient de mare cât să-i vedem silueta întregă; suprafața ei dublează camera și o adâncește)*. E ca un soi de transfer. Mă face să particip la evenimente îndepărtate și sângeroase, care-și trimit ecourile până la mine, ca niște degete nevăzute ce mă înfășoară.*(râde nebună)* Nu-i ciudat? Însăpăimântător și plăcut totodată. Îmbrățișată cu foc de brațele morților în uniformă.

LUCA *(vrea să o cuprindă în brațe)* Niciodată nu știu ce gândești. Asta mă sperie și atrage la tine. Abia aștept să fii a mea.

VERA *(naivă)* Și o să ascuți tot ce am de spus?

LUCA Sigur. Vreau să-ți cunosc secretele. Să-mi dezvălui visele tale de fată de familie bună dar scăpătată, singură la părinți și cu capul doldora de povești cu strigoi.

VERA Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine.

LUCA Avem tot timpul să mi le spui. După nuntă. Și acum să o ștergem de aici. Avem o groază de treburi.

VERA *(tipă)* Nu. Mai stai*(moale, rugător)*. Am nevoie să mai rămânem o clipă. *(jucăușă, deodată)* Nu sunt sexy pentru tine? Te-ai plictisit de mine deja?

LUCA Vera, nu te prosti.

VERA *își arată sânii prin haina deschisă la piept, râde, fuge prin pod.*

LUCA Vera, stai că pun mâna pe mine.

VERA Dacă poți, leneșule. Dacă mă dorești, prinde-mă. *(Se fugăresc printre stâlpii podului)* Vezi brațele astea lungi care zici că îți plac? Nu sunt ale mele. Le-am moștenit de la o mătușă îndepărtată din partea mamei, o contesă poloneză. Ea avea brațe lungi și neobișnuit de subțiri,

ca de sepie, carnația transparentă cu venele la vedere, ca o hartă albastră pe trup, spune povestea ajunsă până la noi. Așa că atunci când îmi lauzi brațele nu pe mine mă lauzi, ci pe Anna-sta-si-a Wipreskaia, na, că mi se stâlcește limba în gură.

LUCA Ce prostii spui acolo?

VERA Da, da, Luca, calitățile mele nu-mi aparțin. Altcineva le-a avut înainte, și le-a purtat cu mai multă strălucire, te asigur. Ele au ajuns până la mine printr-o conjuncție fericită a sorții, la mâna a doua sau a treia, ce știu eu. Nu am prea multe ale mele cu care să mă pot lăuda.

LUCA Ce importanță poate avea că o mătușă de a ta avea brațe frumoase așa cum ai tu? E o întâmplare.

VERA În familiile vechi întâmplările astea, cum le spui tu, sunt singurele care contează. Dacă ai noroc, moștenești zâmbetul atrăgător al vreunei cucoane care-și etala prin saloane dantura perfectă acum un secol și jumătate, eleganța vestimentară a unui unchi literat sau, dacă te paște ghinionul, dinții cariați ai unei rude sărace și boala de mațe a unui strămoș gurmând. Te previn: brațele astea nu-mi aparțin. La fel nici desenul bărbiei, umerii mei delicați, cum spui tu, genunchii rotunzi, sunt consemnați într-un jurnal de epocă de pe la 1920 al unei bunici îndrăgostite de ciclism...

LUCA Vera, taci.

VERA Aș putea să-ți fac o listă cu toți cei care și-au dat concursul de-a lungul vremii ca să ai în fața ta ființa anapoda care-ți vorbește. Aș face-o, dacă ar avea vreun rost.

LUCA E adevărat, n-are. Ești obosită. Emoțiile legate de nuntă, amintirile, aerul închis de aici te fac să vorbești aiurea. În plus, ai citit prea multă literatură în facultate și mintea ți-a cam luat-o razna.

VERA Mama le păstrează cu sfințenie, într-o casetă încuiată. Vreau să zic, portretele, caricaturile și fotografiile tuturor celor despre care-ți vorbesc. Nu au cine știe ce valoare, de asta nu le-a vândut când o duceam rău cu banii. Într-o zi o să ți le arăt.

LUCA În regulă. S-o lăsăm pe altădată. Când o să te liniștești și o să renunți să cauți asemănări absurde între tine și toți morții ăștia faimoși din familia ta. Atunci o să râdem împreună și o să punem în ordine toate amintirile astea care te frământă acum.

VERA (*exuberantă*) Tu mă faci să mă simt întreagă, Luca, înțelegi? După atâția ani în care nu mai credeam că mi se mai poate întâmpla. În corpul ăsta anapoda al meu și de împrumut! Sunt o copie, **LUCA**. Sunt o copie, și nu una foarte reușită, iar tu mă faci să mă simt pentru prima oară în viața mea un om întreg. Tu ai meritul ăsta extraordinar.

LUCA Mă bucur. Liniștește-te. Te-ai înfierbântat prea tare și nu mai știi ce spui.

VERA (*se întinde pe canapea sau pe jos*) Vezi că sunt pahare curate în dulăpior și o sticlă deschisă.... Toarnă-mi o gură, te rog. Mi se învârtte capul.

LUCA Vera...

VERA Da, știu. M-am dat de gol. Recunosc, trec pe aici când am o după-amiază liberă. E un soi de refugiu. După moartea tatei, mama a închiriat parterul și primul etaj, ca să ne întreținem, însă podul a rămas al nostru. Femeia care face curat jos deretică și în pod o dată pe săptămână.

LUCA Deci aici dispăreai când nu te găseam nicăieri.

VERA Îmi place să-mi petrec câte o jumătate de zi ascunsă printre vechituri. (*Se ridică brusc, cu degetul în aer, căutând în jur*) Am să te servesc cu ceva.

LUCA Nu e nevoie...

VERA Mmm, stai. Se spune că trebuie să facem împreună ceva, ca să fixăm în memorie clipa asta a întâlnirii noastre aici. E o vorbă a tatei (*exuberantă*) Îți fac un ceai.

LUCA (*surprins*) Ceai? De unde?

VERA Știu eu. (*Se urcă pe lăzile răspândite prin mansardă*)

LUCA Ai grijă. Ce cauți?

VERA (*scotocind harnică*) Trebuie să fie pe aici pe undeva. (*Pufnește*) Erau o mulțime.

LUCA Dă-te jos. O să cazi.

VERA (*triumfătoare*) Gata. Prinde-l. (*Îi aruncă lui LUCA un săculeț de pânză, apoi coboară în viteză și cotrobăie prin dulap*) Iar acum..., fierbătorul. Așaaaa, uite-l.

LUCA Ce vrei să faci?

VERA (*se întoarce și îl fulgeră cu privirea*) Șezi. (*Îi smulge săculețul pe care i-l aruncase cu câteva clipe înainte*) Ține. (*Scoate din săculeț frunze uscate și i le întinde lui LUCA*) Ia-le în palme. Auzi, cum trosnesc? Ai grijă să nu le fărâmi, trebuie folosite întregi. Sunt fragile, după atâta vreme..., la fel ca amintirile.

LUCA Ce sunt?

VERA Tei, salvie, uite, asta e mentă creată (*o miroase cu ochii închiși*). Tata mă puna să le culeg și apoi le vâram împreună în săculeți de pânză pe care-i confecționam din haine vechi. La urmă îi răspândeam prin pod, pe grinzi, la uscat.

VERA (*scoate de undeva niște căni, le șterge cu șervețele, bagă fierbătorul în priză și toarnă apă în căni*) E aproape gata! (*Îi întinde palmele lui LUCA ca o cupă*) Îmi miroso palmele. Și ție (*i le miroase pe ale lui*). Acum o să ținem minte prima noastră venire aici.

LUCA (*emoționat*) Fii sigură.

VERA *(toarnă apă fierbinte în cănilile pline pe jumătate cu frunze uscate, apoi aruncă imediat apa turnată și lasă doar frunzele)* Ca să se păstreze aroma. *(Toarnă din nou apă fierbinte și umple cănilile. După care le acoperă cu un capac, sau prima cană cu a doua, iar pe aceasta cu un capac improvizat. Apoi închide ochii și respiră profund de 4-5 ori)* Respiră odată cu mine *(îl prinde pe LUCA de mână și numără pe degete 5 respirații prelungi)*. ...4,5, destul. Asta e rețeta. *(Deschide ochii, dezvește cănilile și îi întinde lui Luca una din căni. Foarte serioasă:)* Bea și spune-mi cum este.

LUCA Foarte tare, mulțumesc.

VERA E infuzie. Se pot folosi mai multe căni, cel puțin două. Unii miros aroma din prima cană și beau ceaiul dintr-a doua. Pentru savoare. Hai, povestește-mi de ai tăi.

LUCA Nu e mare lucru de zis. Nu sunt nici pe departe atât de spectaculoși ca ai tăi.

VERA se uită la el cu reproș. Sorb amândoi din ceaiul în care VERA a adăugat și un deget de tărie luat din dulăpiorul de lângă pat.

LUCA Cum ai spus chiar tu: noi îmbogățiți. Când eram mic, trăiam de pe o zi de alta, într-un minuscul apartament de cartier, din două salarii mizere de funcționari. Apoi tata a început să facă comerț cu nimicuri, a prins cheag și a cumpărat o fabricuță în paragină, pe care el și cu mama au pus-o pe roate, muncind ca doi apucați, până au strâns destul ca să mă poți lua tu astăzi peste picior numindu-mă cu dispreț proprietar și mic-burghez.

VERA *(cu reproș)* Luca... Uite și colecția mea de muzică: cubanezii, latino-americanii care mă înnebunesc. Am și câteva zeci de ore de sunete înregistrate în junglă. Mai încolo muzică de meditație, bună să te concentrezi pe buric și să uiți de necazuri. Ascultă, e înduioșător ce-mi povestești, copilăria ta plină de lipsuri și toate astea... Vrei să dansăm? Hai, vino, subordonatule *(îi ordonă, etalând uniformă, dansează languros)*. Povestește-mi cum va fi căsnicia noastră.

LUCA Imediat după nuntă, plecăm în luna de miere. Unde vrei tu: Italia, Spania, Brazilia. Vom hrăni focile din Patagonia și vom momi cu biscuiți îndulciți uriașele țestoase din Galapagos de pe bordul unui vas de croazieră. Ne vom trezi în mirosul cafelei aburinde aduse la pat și ne vom culca la lumina stelelor emisferei australe.

VERA Nu dansezi rău, subordonatule. Te avansezi la rangul de pretendent oficial la mâna mea.

LUCA (*mai hotărât, o imobilizează ușor cu brațele*) Ce-i asta, Vera? O nouă extravaganță de-a ta? De ce m-ai adus azi aici? Fără lumină electrică, m-ai pus să închid telefoanele, să nu spun la nimeni unde mergem...

VERA (*se scurge din brațele lui*) Nu te grăbi să mă judeci.

LUCA Am înțeles, e cuibul tău de fată, dar puteai să aștepti după nuntă.

VERA Mi-e frică de bărbați, iubitul. N-am încredere în ei. Mi se strânge carnea pe mine când mă ating cu mâinile lor pofticioase. Doar de el nu mi-a fost teamă. (*Arată spre manechin*) Îmi lua frica cu mâna. Era închis, ciufut, cam într-o doagă, nimeni nu-i intra în voie. Totuși alături de el mă simțeam apărată. Și râdeam mult împreună cu el. Acum vei fi tu cel care mă va apăra. Vreau să juri în fața lui că o să ai grijă de mine.

LUCA Vera, ce-i asta? Spiritism? Magie neagră? Bănuiesc că bătrânul a murit de mult, că oasele i-au putrezit în pământ, și că nu l-ai îngropat pe undeva pe aici, pe sub scândurile podului, nu-i așa? Ce facem acum? Îl trezim cu vreo ceremonie de-a ta? Lasă-l să se odihnească în pace.

VERA Nu glumi cu lucrurile astea, și mai ales nu-l jigni. E cumplit când se înfurie.

LUCA Vera, doar nu vorbești serios.

VERA Hai, Luca, fă pe voia unei femei nebune și speriate de cununie. Jură.

LUCA *vrea să pună mâna pe ea ca să o liniștească.*

VERA (*aproape isterică*) Nu mă atinge, dacă nu juri!

LUCA Fie. Jur să o apăr și să o ocrotesc pe Vera de toate pericolele care or s-o pândească, în viața asta și în cea de apoi. Așa să-mi putrezească oasele și...

VERA Ssst... Mai bine taci și nu jura în batjocură. Auzi? Bat clopotele la mănăstirea Cașin. (se ghemuiește la fereastră, eventual suită pe pervaz, privind gânditoare spre oraș) Azi e Sf. Marie mică. În cer se deschide un ochi către lume ca judecătorii să ne socotească păcatele, așa zicea bunicul. Eu sunt născută duminică și, după spusele mamei, ar trebui să am puteri supranaturale, să înfăptuiesc lucruri deosebite și să fac profeții. Din păcate, nimic din toate astea nu s-a adevărit până acum. Sunt o fată obișnuită, un pic mai sperioasă ca altele, cred în superstiții prostești, un pic în astrologie, un pic în literatură, e de altfel și motivul pentru care am absolvit Literele. Și mai cred în puterea îngrozitoare a trecutului asupra noastră. Mi-e teamă de faptele petrecute într-un anumit loc, Luca, și de influența lor asupra vieților noastre. Știu. Sunt temeri de babe, copilării, dar eu cred în toate astea și în multe altele la fel de absurde. Port totdeauna la mine o cruciuliță sfințită și am prin buzunare fărâme de tămâie pe

care le aprind când simt că sunt în pericol să cad sub o influență nefastă. Râzi, râzi. Astea sunt spaimile mele și cu ele va trebui să te împaci, dacă te hotărăști să mă iei. (*Se întoarce spre LUCA*) Acum despre tine.

LUCA Cred că am spus mai mult decât merita.

VERA Nici vorbă. Ai vorbit despre ai tăi, nici un cuvânt despre tine. (*Se înviorază, sare de pe pervaz în mansardă*) Deci, ai terminat liceul cu rezultate excelente. Ai fost elevul model și apoi studentul exemplu. Ți-am citit un articol în revista universității. Cum se numea?

LUCA Ce era să fac? M-am pus cu burta pe carte ca să nu mă plictisesc acasă. Pe vremea când tu citeai povești în franceză, eu locuiam într-un cartier muncitoresc.

VERA Limba franceză era, după mama, ceva obligatoriu în dezvoltarea decentă a unei fete cu bune maniere. Asta se întâmpla pe vremea când bunele maniere vorbeau franțuzește, înainte ca engleza de baltă să strice fasonul. Au, (*pune mâinile la ochi ca un copil timid*) ce rușine mi-a fost în prima zi de școală din clasa întâi, când la o glumă proastă a unui copil, m-am speriat și am scăpat câteva cuvinte în franceză. Îngrozită de râsetele lor, m-am ascuns într-un colț și am plâns toată ziua.

LUCA ”Dumneata ai uitat ce știau străbunii dumitale, iar eu am luat hotărârea să învăț ce nu știau ai mei”, închei citatul. Nu-ți zic autorul ca să nu te jignesc. E unul dintre preferații tăi. O com-pa...

VERA (*continuând, pe ghicite*) ...nie neliniștitoare. Bravo, studiosule.

LUCA Ca s-o spunem mai pe șleau, mi-era rușine de cum trăiau ai mei și în felul ăsta puteam să ies cumva în evidență, adică tocind toată ziua.

VERA Nu chiar toată. (*Îl cercetează, tachinându-l*) Domnul are și mușchi pe lângă creier, cum se vede dacă privim de aproape. (*Își pune palma lui pe sân*) Simți... inima? Bate ...ca o tobă. (*Îi dă palma la o parte brusc și îl întreabă ca la interogatoriu*) Sforăi? Ca să știu. (*confesiv*) Eu sforăi..., uneori. (*Glumeț, insinuant*) Mi s-a spus.

LUCA S-ar putea să uit de înțelegerea noastră, să te răstorn pe canapeaua străveche a colonelului, să-ți astup gura cu mâneca uniformei, și să iau ce-i al meu înainte de termen.

VERA (*îndrăzneată, cu o privire rea*) Și ce te oprește? Poate că asta aștept de la bărbatul meu. Să încalce înțelegerile și să mă supună brutal, fără să țină cont de nimic. (*Îl provoacă*) Dar tu ai principii, contracte de semnat, cecuri de încasat și bilete de avion de plătit. Lașule. Fiară cu dinții tociți, funcționarule (*fuge prin pod, după stâlpi*)

LUCA Cu cât te ascult, îmi dau seama că nu știu nimic despre tine.

VERA Chiar ții să afli cine sunt? (*el aprobă din cap; ea se ascunde într-un colț; cu voce joasă*) Stinge lumina.

LUCA De ce?

VERA (*grăbită, ca și cum abia așteaptă să se ascundă de privirea lui*) Mi-e rușine. Stinge-o. (**LUCA** *sufală în sfeșnic; VERA, pe nerăsuflăte*) Când mama s-a căsătorit cu tata ea avea 32 de ani și purta codițe împletite. Lui i-a spus că abia împlinise 21, și el a crezut-o. Căsnicia lor a început cu o minciună și mama și-a ascuns actele de identitate până ce el a murit. Tata nu a știut niciodată ce vârstă avea ea într-adevăr, și chiar dacă a bănuțit vreodată ceva nu a lăsat să se înțeleagă că știe mai multe. Chipul mamei a arătat totdeauna mai tânăr decât i-ar fi permis-o biologia, ca și cum cu trucul ăsta al ei ar fi reușit să înșele timpul. Au fost fericiți, s-au iubit ca nebunii, însă apariția mea pe lume a încurcat socotelile mamei, care îl dorea pe tata numai pentru ea și nu voia să-l împartă cu nimeni. Așa că am crescut până la 7 ani departe de ei, la bunici. Apoi, când m-am întors acasă, a venit să locuiască cu noi o mătușă săracă de-a mamei, madam Ralea, o matahală cu barbă și minte înceată care m-a luat în grijă până am făcut majoratul. Fiecare aniversare a mea o jignea pe mama, amintindu-i că anii trec și adevărata ei vârstă începe să iasă la lumină.

LUCA Nu e nevoie să spui mai departe.

VERA Nu mă înțeleg greșit. O iubesc pe mama și n-aș vrea să i se întâmple vreun rău, cu toate astea nu pot vorbi cu ea niciodată deschis, așa cum vorbesc cu tine acum. Ceva stă mereu între noi. Luca, eu nu vreau copii care să mă judece. De asta țin ca tu să știi totul și să hotărăști ce va fi mai departe cu noi. Prefer să-mi duc singurătatea până la capăt decât să pornesc la drum cu o minciună.

LUCA Despre ce singurătate vorbești? Peste două săptămâni e nunta și apoi vom fi nedespărțiți.

VERA Vreau să uit, să scap de harababura asta din trecutul meu și să încep cu tine o altă viață. Să ne spunem acum totul și după aceea nimic, niciodată. Nu am putere să trăiesc două vieți. (*Sare la dulap și îl întredeschide, privind cu precauție înăuntru, ca și cum s-ar teme de ce ar putea ieși de acolo; folosește lucrurile din el ca exemple pentru ce are de spus*) Am aici în dulap rochia mamei de la aniversarea mea de 15 ani, ziua în care a apărut bunicul la noi în casă. A purtat-o atunci și apoi niciodată. Am șterpelit-o și am ascuns-o aici. Mai târziu, când a început să îi cadă părul, mama a început să poarte peruci. Am în sertar câteva dintre ele, poți să le vezi dacă vrei. (*Gest din partea lui LUCA de amânare, un soi de încurajare pentru VERA că o crede fără să aștepte dovezi pentru cele spuse de ea*) Nici acum mama nu iese din cameră nearanjată și fără perucă. Se pregătește în fața oglinzii ceasuri întregi până să iasă ca să-și bea cafeaua. O dată a vrut, într-un acces de sinceritate sau de disperare, nu-mi dau seama nici azi, ravagiile anilor erau tot mai vizibile, să-i mărturisească tatei adevărul despre vârsta

ei. Mi-a spus întâi mie, ca să-și facă curaj. Plângea în hohote. Fața îi era roșie și se încrețise toată, parcă era din hârtie creponată. Eu am sfătuit-o să-și țină gura. I-am spus că în fața legii tănuirea vârstei se cheamă înșelătorie și că se pedepsește cu închisoarea. Ea m-a crezut. Mama are ciudățenii dintr-astea inexplicabile. Nu știi de ce i-am spus asta. Cred că pe lângă frica paralizantă la gândul că tata ar putea afla că fusese înșelat atâția ani, în sinea mea mă bucuram că aveam un avantaj asupra ei. Evident, nu i-am suflat o vorbă tatei, iar secretul ăsta pe care îl împărțeam cu mama ne-a legat. Secretele de familie ascund mereu porcării. Asta ține clanul împreună. Câteodată mă gândesc că ar fi mai ușor să murim, ca să ne putem elibera mai curând.

LUCA Vera, sunt convins că lucrurile nu au stat chiar așa. Nu uita că ne căsătorim și vom trăi fericiți împreună.

VERA Da, așa e. Vom trăi departe și vom fi fericiți. De asta te-am adus azi aici. Ca să înfrunt toate astea și apoi să le uit.

LUCA Tremuri. Îți clănțâne dinții și îți ard mâinile. Trebuie să te scot de aici ACUM..

VERA Nu pot pleca.

LUCA Ți-e rău?

VERA (*înfierbântată*) Nu așa.

LUCA Ai nevoie de aer curat.

VERA Trebuie să juri în fața lui că mă vei ocroti după ce voi deveni soția ta.

LUCA (*ignoră importanța cererii Verei, încercând s-o scoată din mansardă*) E absurd și prostesc ce-mi ceri. Adineaori ți-am făcut pe plac.

VERA N-ai fost serios. Mai spune-o o dată.

LUCA N-o să-i fac jurăminte solemne unui spectru putrezit cine știe pe unde. Unui țicnit care vorbea cu morții și ținea jurnale dictate de spirite.

VERA Luca, am nevoie de jurământul ăsta.

LUCA Dă haina asta ridicolă jos de pe tine și să plecăm.

VERA Te implor, scapă-mă. (*Brusc hotărâtă*) Altfel nu mă mărit cu tine.

LUCA De cine să te scap? Cine te amenință? Vino-ți în fire, sunt numai închipuiri.

VERA Nu mă forța să te jignesc sau să spun mai multe.

LUCA Până acum o jumătate de oră nici nu auzisem de colonelul ăsta într-o ureche și nici acum nu sunt sigur că nu e decât o nălucire de-a ta. Ai o imaginație bogată pe care o admir, dar înțelege că ceri prea mult.

VERA Atunci ieși, lașule.

LUCA Vera, împingi lucrurile prea departe.

VERA Pleacă. (*Înfruntându-l*) Juri, sau mă lași cu ai mei.

LUCA Parcă sunt într-un basm cu fantome. Amintește-ți: sunt logodnicul tău.

VERA (*cu dispreț*) Ești câinele meu. Nu, ești preșul meu pe care îmi șterg tălpile pline de noroi.

LUCA Ce glume sunt astea?

VERA Dispari din viața mea. Cară-te.

LUCA Calmează-te.

VERA Mi-e silă să fiu nevasta unuia care nu jură să-mi fie credincios.

LUCA Ești nebună. Încetează sau te plesnesc.

VERA Jură.

LUCA N-am datorii față de trecutul tău, n-am de ce să mă umilesc.

VERA (*urlă*) Jură.

LUCA (*furios la culme*) Bine. Jur în fața stafiei ridicole a colonelului pe care sper că l-a luat dracu demult, că vei fi femeia mea și că nimeni altcineva nu se va atinge de tine. Vei fi a mea și a nimănui altcuiva, înțelegi? Din clipa asta dau dracului tot trecutul ăsta al tău care te urmărește.

VERA (*fericită*) Mulțumesc (*plânge*). Ți mulțumesc că ai făcut asta pentru mine (*își scoate încet vestonul militar și rămâne goală de la brâu în sus*).

LUCA Te iubesc așa cum ești...

VERA Sărută-mă, ia-mă, nu mai vreau să știu de nimic.

VERA *plânge și nu se împotrivește, în timp ce el îi răsuțește mâinile la spate, immobilizând-o; apoi o dezbracă. VERA cântă cântecelul de copil pe care l-a cântat și mai devreme. Scena dintre ei se transformă treptat într-o luptă dură.*

VERA (*fără să înceteze să cânte și fără să se împotrivească foarte tare*) Mă doare.

LUCA Ai să mi-o plătești. De aici înainte ești a mea și te vei supune.

Se iubesc pe întuneric. Ea geme, de plăcere întâi, apoi mai tare, bănuim că de groază.

Partea a II a

LUCA și VERA *în pat, pe jumătate goi. Tac. El fumează pe marginea patului. Pare mai puternic și mai sigur pe situație, deși iritat, stârnit.*

LUCA Ce face femeia în situația asta?

VERA *(se alintă, pe jumătate adormită)* Îh? Cum adică?

LUCA *(peste umăr)* Nu te pface.

VERA De ce-mi vorbești așa?

LUCA M-am săturat de aerele tale de domnișoară bătrână. Fii cine ești și lasă toanele de o parte.

VERA *(nu pricepe)* Luca, dă-mi mâna.

LUCA N-am chef. Trebuie să-mi trag sufletul.

VERA Mă faci să mă simt ca o târfă.

LUCA Crezi ce vrei. *(Pauză; peste umăr)* Nu-ți face griji. Ești femeia mea.

VERA *(își pune ceva pe ea)* Ce-i cu tine?

LUCA *(dur)* Am jurat în fața momâii să te apăr. Deci, am drepturi asupra ta. *(Strivește țigara cu călcâiul gol)*

VERA Nu te-nțeleg.

LUCA La ca bun să trăncănim? Cuvintele sunt făcute să ascundă, iar noi doi ascundem deja destule ca să mai aruncăm cu vorbe de prisos.

VERA *(nedumerită)* În sfârșit, vom fi sinceri.

LUCA N-avem de ales. *(Peste umăr)* În cazul nostru nu cred că vrei să auzi ce am de spus.

VERA Nu te înțeleg.

LUCA Ai mai zis-o, te repeți.

VERA Mă disprețuiești? Credeam că mă iubești.

LUCA Poate că m-am înșelat. Sau poate că nu. Am stat prea aproape de tine și am încetat să te mai văd.

VERA Acum îmi spui?

LUCA Încetează cu aerul ăsta de ființă neprihănită. Te previn. Am plătit pentru tot.

VERA Nu ți-e rușine?

LUCA Deloc. Sper că n-ai de gând să mă lovești. Ar fi neplăcut și inutil. Pot să mă apăr.

VERA Imbecilule.

LUCA Înjură-mă. Strigă. N-ai nimic de pierdut.

VERA Nici nu te-ai încheiat bine la pantaloni și mă jignești? Ți-ai bătut joc de mine..

LUCA Stai liniștită. Nunta se face. Vreau doar să știi cum stăm. Nu te iau pentru ce ai între picioare. Așa ceva găsești pe toate drumurile. Căsătoria asta e o investiție pe care merită s-o fac.

VERA Dar pentru ce atunci? Ca să-ți amesteci sângele cu al meu? Ca să te mândrești cu un plod de la mine? Ia seama: bătăran din bătăran iese.

LUCA Va fi și copilul tău, nu spune prostii. Văd că nu pricepi încă despre ce e vorba. (*Se întoarce și o privește îngrijorat*) De ce taci? Nu-mi place când taci. Ți-a pierit deodată cheful de trăncănit?

VERA Cunosoc apucăturile astea de mârlan. Vrei să-ți subțiezi sângele cu al meu, dă bine pentru afaceri, vrei să poți spune că soția ta se trage dintr-o familie respectabilă...

LUCA Niciunul dintre noi nu e ce pare a fi.

VERA Ce vrei să spui?

LUCA Maică-ta își are păcatele ei. După câțiva ani de căsnicie plicticoasă cu tatăl tău, om de treabă și de înțeles, probabil singurul personaj rezonabil din familia voastră de apucați, s-a încurcat cu un funcționar de la primărie, cel care v-a ajutat mai târziu să vă recuperați casa. Până la urmă, conștopistul și-a primit plata pentru serviciile făcute. Ești fiica unui funcționar, și corupt pe deasupra, trebuie să te anunț.

VERA Cretinule.

LUCA Nu spune ce nu crezi. Nu sunt prost și tu nu te poți reține să-mi apreciezi inteligența. Ești prea educată ca să scapi de prejudecățile tale intelectuale de fată cu facultatea de litere.

VERA Minți, minți.

LUCA De ce aș face-o? Gândește.

VERA De unde știi?

LUCA De la tata. Nu ți-am spus adevărul întreg despre mine. În tinerețe, tata a lucrat în poliția politică. Ai mei i-au scos pe ai tăi din casa asta acum o jumătate de secol, într-o noapte întunecoasă de iarnă. Înainte să îi azvârle în stradă, tata a aflat totul despre familia voastră. Își făcea bine meseria. Cunoaște-ți în amănunt adversarul, înainte să îl lovești – asta era deviza câștigătoare. Întâmplător, a aflat despre aventura extraconjugală a mamei tale, a dus cercetările până la capăt, a verificat informațiile ca să le poată folosi la nevoie, și totuși nu a profitat niciodată de ce aflase.

VERA Luca, ce spui?

LUCA (*iritat*) Ascultă până la capăt. În puterea nopții, i-au urcat pe ai tăi în două camioane cu tot calabalâcul și duși au fost. Fără preaviz și fără fasoane. Familia mea a trăit aici 30 de ani. Eu și surorile mele ne-am născut în casa asta. Mai târziu, v-ați întors voi, iar tata v-a cedat primul etaj. După care, la câțiva ani distanță, ai mei au plecat și voi ați luat proprietatea înapoi. (*Pauză*) Am avut de la început o slăbiciune pentru tine și nu te-am uitat. De atunci te urmăresc, fără ca tu să o știi. Fetița cu blazon. Te uram din toate puterile. Fragilă, neajutorată, victima perfectă. Cerșeai ocrotire, ca și cum ai fi avut un drept natural la iubire. Ochii tăi luminoși trădau o siguranță care mă intimidă. Mă simțeam inferior. Trebuia să urc până la tine. (*Se uită atent în ochii ei, parcă verificând cele spuse*) La tine am văzut că există copii care se nasc cu ochi de adult.

VERA Invenezi.

LUCA Vrei o dovadă? Când ați plecat din casă, ai tăi au lăsat-o în urmă pe o mătușă de-a ta, Augustina, care a trăit la noi în subsol, până când a murit în mizerie și cu mințile duse. Trebuie să fi auzit de ea.

VERA Da, Augustina, mama ne povestea de ea. Era sora tatei.

LUCA Ai mei au îngropat-o ca pe un membru al familiei, deși ea ne blestema toată ziua pe scară. Pe tata îl numea torționar, Satana și vândut diavolului.

VERA Nu știu cum ai aflat tot ce spui, dar existența Augustinei nu dovedește încă nimic.

LUCA N-am de ce să mă justific în fața ta. Îți fac o favoare că-ți povestesc. Cine mai e astăzi interesat de vechimea unei familii, înafară de mine? Bucură-te că s-a găsit un smintit care să vă numere morții, să țină socoteala infamiilor petrecute în neamul nostru și să te prețuiască pentru ce ești.

VERA De ce faci asta?

LUCA M-ai fascinat de mică. Am avut mereu pentru tine o atracție nesănătoasă. Imaginea care mă urmărea era a unei fetițe cu părul buclat și ochii măriți de spaimă care privea prin geamurile mari ale sufrageriei. Mă obsedai. Mai târziu am aflat povestea Augustinei, și cum rămăsese la noi. Când au venit să vă mute noaptea din casă, Augustina n-a vrut să plece. Țipa ca din gură de șarpe și s-a legat cu cordonul de la rochie de castanul din curte. Militarii au încercat să o urce în camion, însă ea urla ca o apucată și făcea spume la gură. Atunci au renunțat să se lupte cu ea și, în bătaie de joc, au acoperit-o de scuipat. Unul dintre soldați a avut chiar ideea, îmi spunea tata râzând, să o spânzure cu cordonul de la rochie ca să-i închidă gura. Ea își pierduse vocea și țipa răgușit, blestemându-i și zbatându-se ca o furie, legată de copac, albită de scuipatul soldaților. De scârbă, au lăsat-o baltă. I-au încărcat pe ai tăi în camion și spre dimineață și-au luat tălpășița.

VERA Ești bolnav. Odios și bolnav.

LUCA Se poate. Uneori mă întreb și eu dacă nu am luat-o razna. Când am crescut, mi-am pus în gând să te am. Dar pentru asta trebuia să te fac să mă dorești.

VERA Mi-e silă de tine.

LUCA Trebuia să fiu ori un tip deosebit, ori unul putred de bogat. Un om obișnuit nu ți-ar fi stârnit interesul.

VERA Cum îți închipui că puteam să gândesc așa de primitiv?

LUCA Astea îți erau gândurile, pentru că așa gândeam eu, cel care te iubeam. Iar când cineva iubește de multă vreme împrumută felul de a judeca al persoanei iubite. E ca într-un act de magie. O legătură inexplicabilă între persoane legate printr-o atracție fatală și reciprocă. Ca un fel de boală a sufletului ce-ți epuizează toate resursele pentru a-ți atinge scopul. Cu orice preț, prin orice cale, legitimă sau nu. (*Pauză; slab, aproape șoptind*) Am nevoie de tine, Vera. Nu aș putea trăi fără tine.

VERA Ți-ai pierdut mințile. Cum crezi că aș putea să mă mărit cu un fiu de hoț și de turnător? Mai bine-mi iau zilele.

LUCA Dacă ar fi în puterile noastre să alegem...

VERA Dacă aș ști că e ceva adevărat din ce spui, ți-aș scoate ochii cu unghiile.

LUCA Am motivele mele să-ți fiu bărbat. Te-am ales demult și pentru altceva. (*Deodată furios la culme*) Nu te umfla în pene. Blazonul tău nu face să-mi crească acțiunile la bursă și nici nu-mi umflă contul din bancă. De astea mă ocup în alt fel. Am destui bani ca să plătesc toanele tale de prințesă decăzută și te asigur că o voi face, dacă-ți ții gura și îmi dai ce-mi doresc.

VERA Când te ascult, mi se încălcesc gândurile.

LUCA Uită-te la mine și spune-mi că nu înseamnă nimic pentru tine.

VERA Lasă-mă.

LUCA Atinge-mă și declară-mi că nu simți nimic. Că nu-mi dorești carnea, că răsuflarea mea nu-ți înmoaie genunchii...

VERA Ce încerci să faci? Nu mă mai duci cu minciunile tale.

Pauză.

LUCA Vorbește. Nu-mi place când taci.

Pauză.

VERA Îți interzic să o vorbești de rău pe mama. Și cum îți imaginezi că aș putea să-mi reneg tatăl bizuindu-mă pe calomniile tale?

LUCA Mmm, da. Aștept să-ți vii în fire.

Pauză.

VERA Cum mă urmăreai?

LUCA Te visam. Cel mai adesea îmi imaginam cum te posedam în cele mai chinuitoare poziții. Te supuneam la niște chestii oribile care mă aduceau într-o stare de nebunie, închipuindu-mi-le. Făceam febră, pulsul o lua razna și îmi vâjâiau urechile ca la înec, până nu mai auzeam nimic și sfârșeam zvârcolindu-mă pe podea ca un epileptic, pradă bucuriei mele tiranice. Însă, când te atingeam în vis, chipul tău își ștergea trăsăturile. Nu te mai recunoșteam și satisfacția mea se topea. Atunci înnebuneam și o luam de la capăt.

VERA Mi-e silă să te ascult. (*Se luptă cu ea*). Continuă.

LUCA Dimineața, te pândeam pe drumul spre școală ca să te văd câteva clipe măca. Să mă asigur că existai cu adevărat și nu erai doar o fantasmă plâsmuită în delirul meu amoros. Îmi amintesc: erai singura fată care purtai ciorapi albi trei sferturi și beretă albastră pe cap. Erai delicioasă: ca o flacăra albă. Străluceai printre colegile tale, care se străduiau să arate mai mari decât vârsta lor și nu reușeau decât să fie ridicole

VERA Mama ținea la ciorapii trei sferturi și la beretă. Cât le uram. Ea detesta orice semn care anunța apropiata mea maturitate și insista să mă îmbrace ca pe o fetiță.

LUCA La terminarea orelor eram acolo, la postul meu de observație.

VERA (*scotocește prin memorie*)Nu te țin minte.

LUCA Îmi luam toate precauțiile, n-ai fi avut cum să mă descoperi în spatele camuflajului meu.

VERA Mi-era rușine să umblu așa îmbrăcată pe stradă.

LUCA Mergeai cu un aer pierdut, de prințesă barbară care nu vede pe unde calcă.

VERA Mă strângeau pantofii, aleși totdeauna de mama cu un număr mai mic.

LUCA O mamă care te-a mințit tot timpul ăsta, lăsându-te să crești lângă un om cu care n-ai nici o legătură de sânge.

VERA Mizerabile. Ce probe ai?

LUCA Caută în tine. Amintește-ți cum te ținea departe de el, slăbind legăturile dintre tine și cel pe care-l credeai a fi tatăl tău adevărat.

VERA Tata? Să fie oare adevărat?

LUCA Dar să revenim la noi doi. Diferența de ani mă făcea invizibil. Tu abia împliniseși 13, pe când eu mergeam pe 19. Un bărbățoi cu bube pe față, arțagos și sensibil. Mi-era rușine cu părinții mei. Bănuiam că tata îmi ascunde lucruri oribile, dacă meseria lui trebuia așa de atent tăinuită. Greșelile de ortografie ale mamei și lacunele ei de cultură le simțeam ca pe niște insulte personale. Pe dinăuntru, sufeream îngrozitor. Pe dinafară, mă arătam mândru și intangibil.

VERA Și sufletelul tău pervers s-a mulțumit să privească? M-aș mira să fi fost doar atât.

LUCA O singură dată am intrat în vorbă cu tine. Mă așteptam să întâlnesc o ființă timidă, așa cum era imaginea mea despre tine. Când colo, m-ai luat peste picior, și mi-ai întors spatele ca unui cerșetor.

VERA Orice străin e un posibil agresor, îmi spunea mama.

LUCA Am luat-o la goană pe străzi. Mă loveam la întâmplare de oameni și era cât pe aci să mă calce o mașină. Acasă am năvălit pe ușă ca un nebun, m-am aruncat așa îmbrăcat cum eram în cadă și am dat drumul la apă. Am zăcut acolo până mi-am venit din nou în simțiri.

VERA De unde știi că nu minți?

LUCA Seara, epuizat și tremurând de febră, după ce zăcusem în apă rece, i-am mărturisit tatei că iubesc o fată...

VERA E adevărat ce îmi spui?

LUCA ...și că m-am îmbolnăvit gândindu-mă zi și noapte numai la ea.

VERA Sau e doar încă una dintre minciunile tale?

LUCA (*continuă, parcă n-ar auzi-o*) Tata m-a privit întâi cu răceală, apoi mi-a tras o bătaie soră cu moartea. Pentru el era o slăbiciune de neiertat să-mi pierd mințile pentru o fustă, înțelegi? (*Furibund, frustrat pe tatăl său care nu l-a înțeles*) M-a bătut ca pe un câine care furase o bucată de plăcintă de la bucătărie.

VERA Ai meritat-o din plin.

LUCA Cu metodă, fără sentimente inutile. Tata considera bătaia singurul tratament indicat împotriva bolii numită dragoste, o afecțiune periculoasă care strică sufletul tinerilor. Atunci am învățat să-mi țin gura. Nu mi-a trebuit mult ca să pricep. Tăcerea era regimul obligatoriu ca să-ți menții minimele avantaje ale unei vieți mizerabile. (*Cu interes, către VERA*) Înțelegi acum de ce viața mea mi se părea vulgară și lipsită de rost, pe când lumea ta era misterioasă, presărată cu gânduri prețioase și adânci?

VERA Îmi doream atât de mult să vorbesc cu cineva, îmi doream să fiu ascultată și înțeleasă. Însă fusesem învățată de mama să mă tem de oameni, de lucruri, de trecut. Un zid de frică mă despărțea de lumea de afară. Fără să știu, iubeam frica asta a mea, era felul meu de a înțelege viața.

LUCA Habar n-ai prin ce treceam eu.

VERA Bătrânul le făcuse figura, iar mama îl ura. După ce a paralizat, în urma unui al doilea atac cerebral, colonelul ședea nemișcat în fotoliu. Numai ochii i se roteau în cap ca la păsările de pradă. Tata trăia un amestec de milă și groază văzând starea deplorabilă în care căzuse bătrânul, mama îl pândea ca pe un dușman. După farsa sa memorabilă de a se întoarce acasă după patru decenii de muțenie, acum moșul refuza să capituleze. Rezistența lui tăcută îi ținea în șah pe toți. Existența lui decrepită era o palmă pe obrazul celor care-l uitaseră aproape o jumătate de secol, amăgindu-se cu moartea sa presupusă. Putrezea în văzul tuturor. Îl admiram pentru lupta asta surdă a lui. Mirosul lui de cadavru în descompunere îndopat cu medicamente îmi stăruie în nări. Așa cum asociem mirosul de tămâie cu sfințenia, așa mi-a rămas în memorie izul cărnii lui veștejite asociat cu dârzenia. Era tare bătrânul, să moară așa, fără să se plângă, fără să cedeze în fața bolii care-l surpa pe dinăuntru. Decăderea sa lentă era suprema victorie.

LUCA Cum de ești capabilă să admiri o asemenea oroare?

VERA Lupta mea cu mama s-a adâncit, după ce am trecut în tabăra colonelului. Începuse să mă perceapă și pe mine ca pe un posibil dușman. Asistasem la victoria celui înfrânt.

LUCA Cu cât te ascult mai mult, îmi dau seama cât de periculoasă poți fi. Și câte-mi ascunzi.

VERA Noi am suferit de foame și frig. Noi am fost dați afară din casă, am îndurat umilința de a ne pierde locul și drepturile, de a fi ocoliți de oameni ca niște ciumați.

LUCA Iar eu de umilința de a fi băiat de turnător și de bătăuș profesionist, preschimbat apoi, când vremurile îi cereau să renunțe la vechea meserie, în afacerist de ocazie. Un anonim fără trecut, sau unul cu un trecut dubios, ce trebuia uitat cât mai repede.

VERA Eu am fost în ochii tăi victima, cea care întruchipam vina. Destinată să fiu iubită de fiul călăului.

LUCA Exagerezi. Așa erau vremurile. Familia ta a fost o victimă întâmplătoare.

VERA Vorbe mincinoase, născocite ca să măsluiască adevărul.

LUCA Nu sunteți singurii care au suferit.

VERA Vrei să mă umilești, de asta te căsătorești cu mine. Nu sunt dispusă să iau asupra mea mojițiile tale. Ce mai rămâne? Să mă omori? Să mă sugrumi în noaptea nunții și să-mă îngropi în ciment?

LUCA Nebuno, cine vrea să te omoare? Și de ce?

VERA Adevărat. Nu ești tu genul care să nu tragă un folos dintr-o faptă ca asta. (*Pauză, epuizată*) De ce mi-ai spus toate astea?

LUCA Cum ai spus chiar tu: e mai bine să știm. (*După o pauză, mărturisire fluentă, rapidă*). Uneori mi-ești dragă de mor și mă îneacă în piept iubirea asta ca un val, și nu mă lasă să respir, apoi te urăsc și mă irită la culme mirosul, râsul, pașii tăi, și aș fi în stare să te ucid pe loc, fără să clilesc.

VERA Te urăsc.

LUCA Simt că trăiesc pe fundul unui beci, cu o singură fereastră deschisă deasupra, prin care intră un fir de aer curat. Dacă fereștră se închide voi rămâne în beznă pentru totdeauna. Tu ești firul meu de aer curat.

VERA Aș vrea să închid ochii și să mă trezesc din coșmar.

LUCA Iar eu sunt prea treaz.

VERA E abject, abject ce-mi faci. Dar se pare că pentru tine asta e o voluptate.

LUCA (*o privește atent*) Poate că nici nu suntem atât de deosebiți unul de altul.

VERA Am moștenit de la bunicul un exagerat simț al onoarei, care mă obligă să-ți stâlcesc chiar acum mutra de șobolan.

LUCA Ține-ți mâinile departe de mine. Nu uita că ne-am mai măsurat odată forțele chiar azi.

VERA Mizerabile! M-am culcat cu tine fără să știu cine ești.

LUCA (*râde amar*) Sunt prevenit. Parcă aș fi încălecat un șarpe cu clopoței.

VERA Te plângi de mine?

LUCA Mi-a fost teamă că o să mor sufocat.

VERA E de prost gust. (*Brusc altfel, rănită, curioasă*) Nu ți-a plăcut?

LUCA Tu ai făcut vreodată ceva fără să-ți placă? Asta e ca o religie pentru tine.

VERA Ce vrei să spui?

LUCA Că ai avut destul timp să te răsfеți. În timp ce eu n-am avut nimic de moștenit.

VERA Vrei să mă lași fără tată, dar n-ai să reușești. Era un om la locul lui, prea retras după unii. M-a învățat ceea ce credea el că ar fi o soluție la vremurile în care trăiam. Să-ți bagi capul între urechi, să nu auzi, să nu vezi, să-ți construiești cu încăpățănare o lume a ta în care să trăiești la adăpost. Însă lumea asta a lui era tot o formă de nebunie, asemănătoare cu lupta absurdă a mamei cu anii care-i ridau fruntea. Tata era conștient de pericol, dar nu cunoștea altă soluție. De la el am deprins orgoliul de a fi singură împotriva tuturor, ca pe o virtute supremă. Mama, în schimb, nu suporta singurătatea. Avidă de mișcare, de zgomot, de lume, se hrănea fără jenă cu viețile celorlalți, ca un vampir. Era încăpățănată ca o pisică și

capricioasă până la nebunie. Despre amănții ei nu am știut nimic, dar nu mă mir să aflu că îi avea. Din combinația asta explozivă m-am născut eu. Vezi că sunt sinceră și îmi dau pe față defectele. Ți-am spus-o de la început: vreau totul în schimb și ceva pe deasupra. Îți vreau sângele și tinerețea. Și mă înfurii dacă nu le primesc. M-ai înșelat. Ai grijă: încerci să-mi furi tatăl și asta mă înfurie.

LUCA (*obosit*) Vreau doar să pornim la drum fără iluzii. (*Scoate o fotografie păstrată cu grijă*) Acesta e bărbatul care ți-e tată.

VERA Cine e?

LUCA Aceiași ochi..., aceeași linie a bărbiei...

VERA De unde o ai?

LUCA Privește-i atentă chipul. Nu vezi nimic?

VERA (*din ce în ce mai uimită*) Buzele..., ochii adânciți în orbite..., pomeții...Luca!

LUCA (*în timp ce vorbește LUCA îi mângâie fața VEREI, subliniind pe chipul ei ce spune*) Tenul alb..., părul ondulat..., urechile o idee prea mari...

VERA (*același joc ca LUCA, pe chipul lui*) Trăsăturile...tale...

LUCA (*împreună cu VERA*) Trăsăturile...tale..trăsăturile...mele

VERA (*împreună cu LUCA*) Trăsăturile mele..., trăsăturile tale...

Se recunosc mângâindu-și fețele, mai mult pe mutește, cu buricele degetelor, ca orbii; ea închide chiar ochi, i atingându-l.

VERA Deci, e adevărat?!

LUCA E adevărat.

Amândoi plâng încet și se îmbrățișează. Apoi VERA dă să rupă fotografia și el nu o lasă; se luptă și se iubesc cu disperare, ca frați și ca amănți, nici ei nu știu.

VERA (*se smulge din sărut și urlă*) Ticălosule, javră. Te iubesc.

LUCA (*se luptă să o îmbrățișeze din nou, ea se împotrivesc, el o învinge*) Sora mea, femeia mea. Nu te mai pierd de acum.

VERA (*il sărută, se luptă cu el*) Da..., da..., nu, nu. Nu se poate...

VERA se smulge din nou, fuge spre fereastra deschisă, de unde lumina înserării de acum intră în pod, se așează în genunchi și își împreunează mâinile a rugă.

LUCA Vera, ce faci?

VERA Mă rog..., pentru mama..., pentru noi doi...

***LUCA** îi respectă ruga, care nu durează mult, apoi întinde brațele către ea.*

VERA (*refuză apropierea*) Nu pot. Nu pot să mă rog.

LUCA (*cald*) Vino, **VERA**, vino.

***VERA**, fără să vrea, îi întinde totuși mâna și se lasă trasă în așternut, unde se adăpostește la pieptul lui.*

LUCA Sunt fericit, Vera, sunt fericit.

Partea a III a

***LUCA** e întins în pat sau pe jos și fumează. **VERA** înșiră pe grinzi, pe dușumea și pe pereți, cu boldur, i fotografiile cu tineri în uniformă având toți cam aceeași vârstă. El o urmărește, fără să intervină.*

Pe fereastră nu mai intră lumină. E noapte deja.

VERA Ei sunt eroii mei. Adevărații mei eroi. Când colonelul a murit, au rămas în stăpânirea mea. În orele în care mama se închidea în camera ei ca să-și pregătească apariția zilnică, cu zece ani mai tânără, sulemenită și cu perucă, eu îi adunam în jurul meu și nu mă mai simțeam singură. Tovarășii mei de singurătate. Nici după moartea tatei n-am renunțat la obiceiul ăsta.

LUCA Cine sunt?

VERA Camarazii din tinerețea bunicului. Și ei au locuit aici, cât a mai trăit el. Cunosc viețile fiecăruia dintre ei. Uneori colonelul le mai încurca numele și poveștile, însă pe mine nu mă deranja. Ba chiar mă amuza să asociez chipul deja cunoscut cu un alt destin.

LUCA (*apropiindu-se de fotografiile ca să le vadă bine*) Băieți tineri, 18-19 ani, cu fețele arse de soare.

VERA Tineri recruți, tunși în grabă de mâna unui frizer militar, cu ochii măriți de spaima că vor întâlni în câteva ore linia frontului. Sunt fotografiile de pe livretele lor militare, făcute imediat după înrolare.

LUCA De unde le ai?

VERA Colonelul le păstra cu sfințenie într-un sertar încuiat. De sâmbăta morților le scotea la lumină ca să mi le arate, după un ritual complicat la care ținea. Le extrăgea din sertar câte una, rostea cu glas tare numele și gradul celui în cauză, apoi, cu o mină solemnă, parcă aștepta să apară în fața noastră în carne și oase cel strigat la apel. Abia după aceea trecea la următorul. Merita să îl vezi, îndeplinind tot ritualul.

LUCA Cum au ajuns la el?

VERA Colonelul le răzuia fotografia de pe livret, imediat după deces. Jurase să-i aducă înapoi în patrie, și dacă nu reușise să le transporte trupurile, se gândise ca măcar chipurile lor să se întoarcă. (*Arată fotografiile mândră*) Cu ei am crescut.

LUCA Povestește-mi.

VERA Adormeam cu ei în gând: șiruri nesfârșite de bărbați cu chipuri cenușii îmbarcați în trenuri de noapte ce se scurg pe tăcute din orașe rămase pustii. Asta era imaginea cu care mergeam la culcare. Eram bolnavă de dorul femeilor rămase fără bărbați, femei care se cheltuiau în zadar așteptând ca ei să se întoarcă. Poți să râzi dacă vrei, dar eu așa mă simțeam. În pieptul meu de copil trăia dorul femeilor tânjind după bărbații lor dispăruți. Am crescut cu sentimentul că sunt o orfană al cărui tată pierise într-o călătorie fără sfârșit. Eram cumva... fericită și mândră de asta. Era ca o misiune pentru mine. (*Suspicioasă, îndurerată, după o pauză, către LUCA*) De când știi? De noi doi?

LUCA Când i-am mărturisit tatei că iubesc, el a insistat să-i spun despre cine e vorba, și el știa să smulgă un secret. Când a aflat că e vorba de tine, am văzut în privirea lui frica. Era prima oară când îi era frică de ceva sau de cineva. (*Pauză*) M-a pus să jur că n-am să te mai văd. Și așa am știut că trebuie să merg până la capăt cu cercetările mele.

VERA Și apoi?

LUCA Mici detalii..., investigații pe cont propriu... Ani de zile, nimic. Apoi, într-o zi, scotocind în dormitorul alor mei, am dat peste dosarul lui cu acte pe care îl ținea vârat între haine. Înăuntru era poza ta. Te-am recunoscut imediat, deși era o fotografie nereușită și ștearsă, tocită parcă de atâtea priviri pe furiș.

VERA Luca...

LUCA Te-am urmărit din nou. Apoi am încercat să vorbesc despre tine cu mama. Când m-a auzit rostind numele tău a izbucnit într-un plâns cu sughituri și n-am mai reușit să scot nimic de la ea. Acum două luni mi s-au confirmat bănuielile, când a murit tata. Pe patul de moarte, mi-a mărturisit ce se întâmplase între el și mama ta. Apoi a încercat să-mi smulgă promisiunea că voi renunța să te mai văd.

VERA Ce a spus?

LUCA (*fără să-i răspundă la întrebare*) O alunecare de tinerețe, așa a numit-o. Nu regreta, nu-și cerea iertare, mă puneam în gardă.

VERA Trebuia să-l ascuți.

LUCA I-am răs în nas. El a fost funcționarul de la primărie despre care-ți vorbeam, cel care s-a încurcat cu mama ta. Nu știu ca tata să fi arătat recunoștință vreodată cuiva, și totuși el v-a ajutat să vă luați casa înapoi.

VERA Un ticălos.

LUCA E și tatăl tău.

VERA Cu atât mai rău. (*Se întoarce spre LUCA și-i cercetează trăsăturile*) Se spune că frații își citesc gândurile. Dacă aș fi avut puteri supranaturale pentru că m-am născut într-o zi de duminică, cum zicea mama, ar fi trebuit să ghicesc de la început cine ești. (*Se scoală și se duce la fereastră. Privește întunericul serii.*) Se înserează. (*Afară bat clopotele*). Clopotele de la slujba de seară, le auzi? Sfânta Marie își continuă drumul în ceruri. Cel care moare azi e binevăzut de Dumnezeu. Pe vremuri, era sărbătoare mare, cu dansuri, cu cântece, fiecare își invita rudele la masă. Se făcea o Rugă care ținea trei zile, se împărțeau pomeni, fetele se împodobeau cu cununi de flori, iar în ultima seară copiii participau la slujbă și noaptea visau înălțarea Mariei la cer. (*Se întoarce spre manechinul pe care acum e pusă haina și peruca mamei și îl arată cu degetul.*) El m-a învățat să mă rog. Și acum nu mai pot.

LUCA Tata n-ar fi îngăduit la noi în casă asemenea ”superstiții prostești”. Am fost botezat, la insistențele mamei, abia când am împlinit 18 ani. Tata considera că toate astea nu sunt decât prosteli muieresti care înmoaie tăria necesară unui bărbat.

VERA (*pune muzică, apoi se întoarce spre LUCA.*) Dansează cu mine, Luca, vrei?

LUCA și VERA dansează împreună.

VERA Tânăr, frumos, pasional, exact așa cum te-am visat. De ce ești tu fratele meu?

LUCA Sunt cel născut ca tu să nu mai fii singură.

VERA (*zâmbește amar, îi mângâie chipul*) Pe mine, cine mă iubește, mă omoară. Poate că nu e așa de ciudat?! Ce facem acum?

LUCA Până acum am trăit eu singur pentru amândoi. De acum putem trăi unul pentru celălalt, împreună.

VERA Prea multe secrete, prea multe sertare încuiate cu cheia, prea multe istorii urâte vârate sub preș, prea mulți morți de îngropat. Secretul ăsta trebuia să rămână aici.

VERA *se apucă să rupă una câte una fotografiile eroilor înșirați peste tot.*

LUCA Vera, ce faci?

VERA Nu înțelegi? Ei nu merită să fie dezonozați.

LUCA Vera, oprește-te.

VERA *(oprindu-se o clipă, îl privește)* Vezi vreo ieșire?

LUCA Nu, nu văd. Ce-mi pasă? Suntem împreună.

VERA Copilării. Trebuie să gândim înainte.

LUCA Vorbești ca o soră mai mare.

VERA Cineva trebuie să-și asume responsabilitatea.

LUCA De ce vrei să strici totul acum?

VERA Ei nu trebuie să fie martorii ororii care s-a petrecut între noi. *(Continuă să strângă fotografiile)* Privește-i. Ei nu îmbătrânesc niciodată. Țsta e avantajul morților tineri. Privirile lor încrezătoare, nepregătite de moarte, nu trebuie să fie murdărite de ce trăim noi. Nu trebuia să se întâmple. Nu e îngăduit să se întâmple. Trecutul nu ne lasă să trăim, Luca, cu cadavrele lui risipite peste tot. Nu-i putem supraviețui.

LUCA Vera, te iubesc, nu mă poți opri să te iubesc. Ce amestec au ei?

VERA Și eu te iubesc, Luca, amantul meu, fratele meu, blestemul meu, dar ...m-ai mințit chiar de la început...

LUCA Ce e cu tine, Vera? *(Speriat)* La ce te gândești?

VERA Așa ne-a fost dat...Dacă n-am putut trăi la lumină...

LUCA *(ghicește)* Să murim? Da? *(Îngrozit)* Cum poate să-ți treacă prin cap așa ceva?

VERA *(calculată)* Vezi o altă soluție?*(Amintindu-și, își duce mâna la pântec)* Nu știam de ce, dar amânam să te primesc în mine. Te doream lângă mine și totuși mi-era groază de atingerea ta. Sub atingerea degetelor tale trupul meu parcă învia. Totuși apropierea ta îmi rămânea nesuferită. Acum știu.

LUCA Vera, gândește ce spui...

VERA Acum pricep de ce mama nu s-a apropiat de mine. Eram un accident nedorit, rezultatul unei legături păcătoase, adulterine, care o făcea să se simtă vinovată față de tata. De ce m-ai mințit, Luca? Am început cu o minciună... și noi...

LUCA N-am fost în stare.

VERA De ce nu mi-ai spus cine ești, cine suntem? Cum ai putut să pui la cale o asemenea căsătorie?

LUCA Sunt laș, Vera, mi-a fost teamă să nu te pierd. Când mă gândeam că s-ar putea întâmpla, simțeam cum mă sting pe picioare. Nu am găsit alt mijloc ca să fim împreună.

VERA Soț și soție? Noi doi? Îți dai seama ce spui?

LUCA Ai fi fost a mea, în sfârșit.

VERA Și după ce ai aflat cine suntem?

LUCA (*cu capul în piept*) Nu știi cum e să trăiești cum am trăit eu. Am crescut în rușine... Tata era un ticălos, o biată femeie neputincioasă... Și pe urmă mizeriile care se petreceau în casa noastră, viața meschină pe care o duceam..., tata cu slujba lui nenorocită și cu aventurile lui cu femei pe care nici nu și le mai ascundea, mama învinsă, umilă, mulțumindu-se cu puțin, umblând de colo-colo ca un animal bolnav, așteptându-l pe tata să vină acasă beat și plin de ruj pe cămașă... Mi-era atât de rușine că îmi venea să intru în pământ. Și atunci îmi apărea tu în minte, cu ochii tăi mari, luminoși în care mă scufundam ca într-un izvor al tămăduirii. Vera, tu m-ai ținut în viață. Tu ai învins rușinea care mă sufoca. Înțelege..., nu puteam renunța. Iar când am aflat, puah (*scuipă*), ce scârbă! Rușinea nu mă mai lăsa să respir. Vera, pentru mine..., pentru ce făcuse tata..., pentru minciuna în care ai crescut... n-am putut să dau înapoi... N-ai cum să mă înțelegi.

VERA (*se dă înapoi, se ferește de atingerea lui*): Taci. Mă îmbolnăvești.

LUCA (*se târăște*): Ba da. Trebuie să auzi. Când am aflat cine suntem, am plâns două zile fără oprire. Voiam să te ocrotesc, să te feresc de rușinea care mă sufocase pe mine. Nu puteam să las din mână ce obținusem. Noi doi, împreună...Slăbiciunea mea a învins și n-am fost în stare... Iartă-mă, sora mea..., după ani de umilințe și așteptare..., nunta era aranjată..., aveam un viitor împreună....

VERA Ești nebun. Cum ți-ai închipuit că puteam accepta?

LUCA De asta mă temeam cel mai tare, și de asta am amânat să îți spun.

VERA se apropie de LUCA și îl lovește în plină față, uitându-i-se în ochi. El nu se ferește. Ea îl lovește iar și iar, până îl doboară. El nu se dă în lături și se ridică imediat după ce cade, atunci când în urma loviturilor primite își pierde echilibrul. LUCA se ridică de jos tot mai greu, ca un boxer beat. Singurele cuvinte rostite de VERA în timpul bătăii sunt : ''m-ai mințit, de ce m-ai mințit?''.

VERA Eram aproape mireasă. În fața altarului, în alb, cu pirostriile pe cap, murmurând cuvintele rostite de preot...

LUCA Toate astea pot avea loc. Nimic nu ne stă împotriva. Avem bani, Vera, mulți bani. Putem trăi din ei o sută de ani de aici înainte.

VERA Banii tăi...Cum poți să amintești acum de bani? Cum ai crezut că ... noi doi..., o să trăim în incest?

LUCA Cui avem de dat socoteală?

VERA (*întinde brațul către manechin*) Lui, lui avem să-i dăm socoteală. (*Se zgârie pe brațe cu unghiile, parcă s-ar spăla*)

LUCA Oprește-te. N-am să te las să-ți faci rău.

VERA (*arată fotografiile de pe pereți*) Lor. Lor avem să le dăm socoteală

LUCA Să-i ia dracu', Vera. Ce amestec au ei?

VERA Să nu îndrăznești. Ei apără onoarea noastră pierdută. Ei sunt tot ce avem mai bun. Ei sunt trecutul.

LUCA Gândește-te. Ne iubim, avem nevoia unul de altul.

VERA Eu nu pot, nu înțelegi? E un legământ în fața lui Dumnezeu pe care nu îl pot face. Ce copil s-ar naște din noi? Așa ceva nu trebuia să se întâmple.

LUCA Acum să te pierd? Niciodată. Nu sunt în stare să suport asta.

VERA Trebuie să pleci, fratele meu, trebuie să mă eliberezi. (*Hotărâtă, arată spre manechin*) Pe el n-am să-l părăsesc. El m-a apărat totdeauna. (*Pauză*) Pleacă.

LUCA Vera...

VERA El n-ar îngădui, nu pricepi? Nu ne mai putem privi în ochi. Ca să ne putem suporta privirile vinovate ar trebui să avem orbitele acoperite cu pământ.

LUCA Ce spui? Ți-ai pierdut mințile? Vera!

VERA Pleacă. Sunt o străină, nu înțelegi? Am devenit o străină. Nu mai e nimeni care să mă recunoască. Mi-ai furat trecutul, era tot ce aveam.

LUCA Acum poți fi a mea în sfârșit, când ceilalți au încetat să mai fie.

VERA (*continuă*) Ce mi-a rămas? Mi-ai furat părintele care m-a crescut și mi-ai dat în schimb un ticălos turnător și șantajist pe care nu l-am văzut niciodată, mi-ai denigrat mama, schimbând-o cu o femeie adulteră care și-a ascuns minciuna până la capăt, ai distrus în mine visul unei căsnicii minunate, ai făcut ca legătura dintre noi să fie ceva monstruos și nelegitim în ochii oamenilor, m-ai anulat, m-ai jignit, ai murdărit tot ce aveam mai bun în mine, iar acum îmi spui că mă iubești? Să fii blestemat! Să fim blestemați amândoi!

LUCA Vera! (*Izbucnind*) Te închini la cine nu trebuie.

VERA Ce vrei să spui?

LUCA (*furios, către manechin*) El nu e cine crezi tu.

VERA Ce știi despre colonel? Spune.

LUCA (*speriat*) Nimic... Las-o baltă.

VERA Vorbește. Nu-ți voi permite să taci.

LUCA Povestea lui e urâtă. Mama ta a ascuns-o de tine ca să nu te rănească. După ce a fost deportat prima oară, prin '46, imediat după război, s-a întors acasă pe neașteptate după cinci ani detenție, când nimeni nu mai spera. Tot Augustina mi-a spus. Se căsătorise la începutul războiului, și apucase să vadă născându-i-se primul copil, o fată pe nume Ana. Două zile după revenirea din pușcărie și-a îmbrăcat frumos fetele, fetele lui cum le numea, soția și fiica, și au ieșit în oraș. Seara au cinat toți trei liniștiți, au mâncat un platou de prăjituri cumpărat din oraș, au băut câte o ceașcă de ciocolată fierbinte, apoi au urcat aici în pod, unde colonelul și-a sugrumat soția și fata cu un șnur de mătase. Când l-au arestat, delira, întins pe podea lângă cadavrele celor ucise.

VERA (*îngrozită*) Cum? De ce?

LUCA Era convins că noul regim urma să lovească în cei pe care-i iubea și nu vedea nici un refugiu în fața terorii. Era doar o chestiune de zile până când avea să se întâmple, așa consemnează raportul poliției. Sunt chiar cuvintele lui din raport, așa că a hotărât să nu-și lase familia pe mâna călăilor. Drept urmare, și-a ascuns în moarte nevasta și fata, făcându-le astfel de neatins pentru cei pe care-i ura. (*Pauză. Continuă grav*) Colonelul a fost condamnat la închisoare pe viață, pentru dublu asasinat. Un deținut de drept comun care s-a întors acasă după ce și-a ispășit pedeapsa meritată pentru omor, ăsta e colonelul pe care l-ai cunoscut tu.

VERA Colonelul... m-a mințit.

LUCA Ce rost ar fi avut să îți spună? Erai prea mică. Și-a spus probabil că n-avea rost să te încarce cu o poveste ca asta.

VERA Și omorul s-a petrecut... aici?

LUCA Aici, lângă fereastră, după spusele Augustinei.

VERA Așadar, locul ăsta e mânjit...(*se trage aproape de fereastră, îngrozită, caută cu mâinile pe podea, parcă ar vrea să pipăie sângele rămas de atunci*) De ce? De ce așa?

LUCA Colonelul a mărturisit în timpul anchetei că a ales șnurul de mătase ca armă a crimei pentru că nu îngăduia să se piardă nici o picătură din sângele scump al soției și fiicei.

VERA (*parcă încuviințând fapta*) Da..., așaaa..., da. Așaaa..., da. (*Către LUCA*) Cum ai aflat?

LUCA Cum îți închipui? De la tata.

VERA Nu, nu. Nu e drept.

LUCA Supraviețuirea lui îndelungată nu era o victorie, cum credeai tu, ci o înfrângere continuă. Anii petrecuți putrezind într-un scaun cu roțile au fost plata pentru crima făcută cu o jumătate de veac înainte. O pedeapsă, prelungită până la dimensiunile unui infern. Iar mama ta știa toate astea.

VERA Nu e drept.

LUCA Și nu e adevărat că mama ta s-a împotrivit să renovați casa. Tu ai fost mereu cea care a spus nu. Le-ai interzis tuturor să se atingă de casă.

VERA Mi-era teamă să nu strice totul.

LUCA Acum știi de ce ai făcut-o: ți-era teamă să nu rupi legătura cu el. N-aveai puterea să te desprinzi de locul ăsta blestemat. (**VERA** *tace*) Ce ai de gând să faci acum? O să te prefaci că nu știi? Să bagi capul în pământ și să-ți astupi urechile așa cum ai învățat de la cel care credeai că ți-e tată?

VERA Unde ai învățat să scormonești prin gunoaie? Să întorci pe toate fețele biografiile oamenilor?

LUCA De ce întrebi? Știi prea bine răspunsul.

VERA *strânge fotografiile 'eroilor' ei.*

VERA Pe ei nu am să-i las pe mâini străine. Ei nu merită dezonoarea.

LUCA Copilării, Vera. Trebuie să ne gândim la noi doi.

VERA M-ați mințit. M-ați mințit cu toții. Ei nu merită asta. (*Strânge fotografiile într-o grămadă pe dușumea și le dă foc*).

LUCA Vera, oprește-te. Stinge imediat focul. Suntem într-un pod vechi de o sută de ani.

VERA Nu-mi pasă. Să ardă, poate așa ne vom mântui.

LUCA Ce prostii spui? Stinge-l.

Se luptă unul cu altul.

VERA Cine moare astăzi e binevăzut de Dumnezeu, ai uitat? Ai vrut să fim împreună. De ce ți-e frică acum? Ce ai de pierdut?

LUCA Viața, Vera. Nu vreau să mor.

VERA Nici eu nu vreau, Luca. Dar ce să fac dacă nu pot să trăiesc? Nu înțelegi? Suntem doi oameni bolnavi care au nevoie să se vindece cât mai curând. O poveste ascunde o altă poveste, mereu mai înfricoșătoare ca prima, și tot așa la nesfârșit. Purtăm în noi o istorie bolnavă, care ne împiedică să-i supraviețuim. El (*către manechin*) n-ar îngădui să se întâmple una ca asta.

VERA *dă foc manechinului și perucii, care ard și fac să pară că pentru o clipă a înviat
momâia.*

LUCA Să coborâm repede scara și să ieșim din clădire cât mai e timp.

VERA (*liniștită*) E prea târziu. Scara e abruptă și fumul ne-ar înăbuși.

LUCA Să fugim, Vera, cât mai e încă timp.

VERA Acum avem timp, fratele meu. (*Arătând spre manechinul în flăcări*) Privește-l, Luca. E furios colonelul. E cumplit când se înfurie. Se uită la noi și nu ai cum să te ascunzi de privirea lui îngrozitoare. Stă în fotoliul lui de paralizic, pute a pișat și a vechitură și doar ochii i se mișcă în cap. O carapace putredă care ne judecă. El nu s-a temut să-i apere pe cei pe care-i iubea, căcăciosule (*se împotrivește lui LUCA, care încearcă să o ia de acolo*).

LUCA Nu se uită nimeni la noi, Vera. E doar închipuirea ta.

VERA (*sunet de clopote de afară*) Auzi? Slujba se încheie. Vino, Luca, să îngenunchem și să cerem iertare.

LUCA Cui, **VERA**? Cine are puterea să ierte?

VERA Simt că pot din nou să mă rog. Nu e totul pierdut. Îi auzi? Ei ne vorbesc, ei sunt acum rudele mele. Nu mai sunt o străină. Ei m-au adoptat.

LUCA (*ascultă*) Ei nu sunt, Vera. Ei nu există. Ei nu sunt eroi, ei sunt pământ, sunt demult oale și ulcele! (*O zgâlțâie*) Vino-ți în fire. (*Fuge la fereastră și se uită în stradă; se aud strigătele celor de afară*) Oamenii din stradă au văzut fumul și strigă la noi.

VERA *caută o cruce la care să se închine. Își dă seama că și-a scos-o pe a ei de la gât când s-a dezbrăcat și, în lipsă de alta, ia Crucea de Fier de pe manechin, pe care o ține în sus, atârnată de panglică, și la care se va ruga până la sfârșit. În timp ce se roagă, în scurtele pauze pe care le face ca să-și recapete suflul, cântă cântecelul de copii pe care l-a mai cântat până acum. De fapt, senzația creată e că le face simultan, cântecul și rugăciunea.*

LUCA A luat foc și acoperișul... și casa scării. Focul se întinde cu repeziciune.

VERA (*îngenunchează*) Îngenunchează și spune odată cu mine: Marie, Sfântă Fecioară, Născătoare de Dumnezeu...

LUCA (*panicat, nu știe ce să facă și îngenunchează la rezezeală lângă ea*) Marie, Sfântă fecioară, Născătoare de...(LUCA vede Crucea de Fier în mâna VEREI) La asta ne închinăm? Ești nebună? (*Se aude un zgomot puternic, ca și cum s-ar fi năruit un perete*) Vera, ai auzit? (LUCA fuge spre scară) Scara a căzut cu totul. Arde acoperișul. Trebuie să scăpăm cumva de aici.

VERA Izbăvește-ne pe noi păcătoșii...SPUNE DUPĂ MINE, LUCA.

LUCA (*se reasează lângă ea, încercând din răputeri să se concentreze la rugăciune și să ia putere de la VERA; se va lupta cu el însuși, până va lua decizia să sară pe fereastră*) Vreau să cred, Vera, vreau să cred, ajută-mă să cred. Izbăvește-ne pe noi păcătoșii... Nu sunt în stare, Vera, nu pot să cred.

VERA (*hotărâtă, pățimașă, îl ia de mână, gata să-l îmbărbăteze; în timpul ăsta se aud sunete de grinzi prăbușite și de pârjol*) Trebuie să fim mai mari decât suntem, trebuie să ne ridicăm deasupra noastră ca să izbutim. (*Îl judecă, îl cântărește din ochi*) Am să o fac eu pentru tine.

LUCA (*încearcă din nou să se roage, cu ochii închiși, străduindu-se să nu vadă dezastrul care-i cuprinde*) Izbăvește-ne pe noi păcătoșii... (*Renunță*) Eu nu am credința ta, Vera. Vreau să trăiesc.

VERA (*nu îl ia în seamă*) La Tine alerg, având trebuință de mântuire...

LUCA (*se smulgede lângă ea*) Singura șansă care ne-a mai rămas e să sărim. (*Privește în jos*) Sunt mai mult de zece metri până jos.

VERA (*calculată, frenetică*) O să ne zdrobim de caldarâm. Ce rost ar avea? Aici n-o să ne mai fie frică. Și nici n-o să ne mai ascundem, Luca.

LUCA Dar mai e o șansă, înțelegi? Eu nu pot. Nu pot să mor așa, fără să fi încercat.

VERA Eu rămân, Luca. Eu nu vreau să plec. SPUNE DUPĂ MINE: Marie, Sfântă Fecioară, Născătoare de Dumnezeu...

LUCA (*o ridică în brațe în ciuda împotrivrării ei*) Nici nu mă gândesc să te las aici singură. Sari odată cu mine. Vino.

VERA (*cântă și se roagă*) Cercetează neputinciosul meu suflet și Te roagă Fiului Tău...

LUCA Sper ca Dumnezeuul tău să existe, e momentul să facă o minune...

VERA Să ne dăruiască iertare pentru relele ce le-am făcut...

LUCA Ajută-ne, Marie, Sfântă Fecioară, ne abandonăm în brațele Tale...

LUCA sare pe fereastră, ținând-o în brațe pe VERA, care se roagă, plânge și cântă.